

“Het is heel moeilijk om het als prof te maken in het vrouwenvolleybal

Lore Van den Vonder combineert volleybal op topniveau met haar studies regentaat lichamelijke opvoeding, maar droomt van een profcarrière. “Ik hoop dat er voor mij een toekomst in de sport is weggelegd.” FOTO HILDE VAN GEIRT

De laatste sportster die in de reeks over talenten aan bod komt, heeft al een olympische medaille op zak. Lore Van den Vonder uit Lichtaart (Kasterlee) was vorig jaar aan de slag op de Youth Olympic Games in Singapore, waar ze met het volleybalteam de gouden medaille veroverde. De 19-jarige sportster werkt naarstig aan de weg naar de top. Momenteel combineert ze haar studies regentaat LO met volleyballen bij Hermes Oostende in de hoogste klasse van het vrouwenvolleybal. Het liefst van al zou ze voor altijd in de sport willen blijven.

Een afspraak versieren met Lore Van den Vonder is niet gemakkelijk. Toch lukte het ons uiteindelijk om op een mooie zaterdagochtend met haar rond de tafel te zitten om te praten over haar verleden, het heden en vooral de toekomst.

• “Ik kom de laatste tijd nog weinig in mijn woonplaats Lichtaart”, bekent de 19-jarige setter van volleybalclub Hermes Oostende. “In de week zit ik op kot in Brugge, waar ik mijn diploma regentaat lichamelijke opvoeding hoop te behalen. Door daar te studeren, kan ik ook mijn studies combineren met de trainingen bij Oostende. In een sportieve richting hebben de leerkrachten veel meer begrip voor mijn situatie als volleybalster. Brugge staat niet echt bekend als studentenstad, maar ik voel me er goed. Vorig jaar studeerde ik in Leuven en daar voelde ik me minder thuis. En als topsporter heb je veel minder aan het uitgaansleven in een studentenstad. Je moet altijd zorgen dat je in conditie blijft.”

“Het is mijn eerste jaar bij Hermes Oostende en ook dat bevalt me prima. Het is een heel gezellige club, waar ik met open armen ben ontvangen en me meteen thuis voelde. Er is meer ploegsfeer dan bij landskampioen Kieldrecht, waar ik vorig jaar nog speelde. Kieldrecht is in feite een verlengstuk van de volleybalschool. Daar is net iets meer sprake van concurrentie, terwijl Oostende een vriendenvoetbal is. Ik kreeg in Kieldrecht ook niet zo veel speelkansen, vandaar dat ik een andere uitdaging nodig had. Tegen Oost-

ende mocht ik vorig jaar wel spelen en blijkbaar heb ik het er niet zo slecht van afgebracht. De ambitie van de club is om even goed te doen als vorig jaar. Toen eindigde Oostende derde in de competitie. We hopen ook stiekem op de beker, want we hebben een gunstige loting, en willen ook Europees volleybal afdwingen. Wat mezelf betreft, hoop ik op zo veel mogelijk speelkansen. Maar het klikt tussen Oostende en mezelf.”

Ballenmeisje

Nochtans begon Lore Van den Vonder op relatief late leeftijd met volleyballen. “Mijn papa speelde tennis en dus sloeg ik vanaf mijn zesde ook een balletje mee. Tot ik hoorde dat mijn mama ooit had gevolleybald, toen wilde ik dat ook wel eens proberen. Ik was toen al negen jaar, terwijl de meeste kinderen rond hun vijfde of zesde beginnen. Mijn eerste club was destijds het grote Herentals. Ik was er zelfs nog ballenmeisje toen de ploeg haar beste jaren kende. Maar na twee jaar ging de club failliet en moest ik op zoek naar andere oorden. In Zandhoven vond ik dan een club in de buurt waar ik mijn verdere jeugdopleiding genoot. Het was een gezellige club met een schitterende sfeer.”

“Ik ging ook naar de ‘kleine’ volleybalschool in Merksem, maar toen die ophield te bestaan, werd het de volleybalschool in Vilvoorde. Daar heb ik heel veel geleerd en het was er ook keihard trainen, maar van club-sfeer was er niets te merken. Iedereen was elkaars concurrent en het was echt vechten om een plaats in

de ploeg. De opleiding was enorm hard, maar ik kon er doen wat ik graag deed. Het zou onmogelijk geweest zijn andere studies te combineren met topvolleybal.”

Singapore

Ondanks haar jonge leeftijd kan de 1,80 meter lange Lichtaartse al een aardig palmares voorleggen. “In Zandhoven werd ik in elke jeugdreeks wel een keer kampioen en ook vorig jaar dus met Kieldrecht, waarmee we de titel en de beker wonnen. Maar ook met de nationale jeugdteams behaalden we al schitterende resultaten. Zo werden we derde op een achtlandentornooi, en ook Europees kampioen. Op het WK haalden we brons, maar het hoogtepunt is zeker toch de gouden medaille op de Jeugd Olympische Spelen in Singapore. Dat was echt een schitterende ervaring. Wij kwamen als volleybalsters pas in de slotweek in actie, dus konden we volop genieten van de andere sporten. De sfeer in het Belgische kamp was geweldig en je liep er iedereen tegen het lijf, mensen uit andere sporttakken die ik eigenlijk minder goed of zelfs niet kende. Dit was echt het allertofste toernooi dat ik tot dusver meemaakte. En ook het resultaat was geweldig, want we wonnen er goud!”

Toekomstplannen

Nu Van den Vonder bezig is aan haar regentaatsopleiding, maakt ze uiteraard ook al toekomstplannen. “Van kindsbeen af droomde ik er al van om leerkracht te worden, en gezien mijn huidige opleiding zou dat een logische volgende stap zijn.

Maar ik begin stilletjes te twifelen. Het liefst van al zou ik in de sport willen blijven, misschien ergens als sportfunctionaris of iets dergelijks. Maar dat moet de toekomst allemaal uitwijzen. Momenteel richt ik me nog volop op mijn volleybalcarrière. Ik heb nog een groeimarge en dus moet er nog hard gewerkt worden.”

Vriend

Op de vraag wat Van den Vonder zou doen bij een buitenlands aanbod, komt er even twijfel opzetten. “Het is natuurlijk ook afhankelijk van wie dat aanbod doet. Je moet dan kijken of je daar ook ergens kan werken, want het als prof maken in het vrouwenvolleybal, is erg moei-

lijk. Het is een beetje te vergelijken met andere sporten waarin vrouwen op financieel vlak wat achterop hinken. Mijn vriend is bijvoorbeeld voetballer bij een Luxemburgse ploeg. Hij moet er veel minder voor doen, maar verdient wel tien keer zo veel als ik. Dat is allemaal niet eerlijk, maar we kunnen er weinig aan veranderen. Dus als ik van mijn sport zou kunnen leven, zou een overstap naar het buitenland een optie zijn, anders niet. Maar laat ik eerst hard werken om het in eigen land helemaal te maken. Ook daarvoor is er nog een hele weg af te leggen”, besluit de sympathieke Lore Van den Vonder.

EDDY LEYSEN

“Ons ondergoed hing in de bomen”

•• Met de nationale jeugdteams was Lore Van den Vonder meermaals actief in het buitenland. Op sportief vlak was dit vaak een hoogvlieger, maar er werd tijdens die soms verre reizen ook heel wat afgelachen. “Het strafste verhaal dat ik in dat opzicht ooit meemaakte, vond plaats in Thailand. We waren drie weken van huis en op een gegeven moment vonden we het nodig om onze kleding een wasbeurt te geven. Mijn kamergenoten en ik vonden er niets beters op dan het bad te vullen met water, er was middel bij te doen en te beginnen wassen. Voor we vertrok-

ken, hingen we onze kleren te drogen aan alles wat ervoor kon dienen: deurklinken, ramen, stoelen, alles wat in aanmerking kwam was wel bedekt met een kledingstuk. Maar we waren even vergeten dat het in Thailand wel eens verschrikkelijk kan waaien en regenen. Toen we terugkwamen op de kamer, merkten we op dat alles was weggevaaid. Ons ondergoed hing zelfs tot buiten in de bomen en was helemaal nat van de regen. En zo konden we helemaal opnieuw beginnen. Maar het is wel iets dat ons altijd zal bijblijven”, lacht Lore. EDLE

Lore Van den Vonder met collega-volleybalsters Elien Ruyschaert, Asja Van Hengel en Tara Lauwers, en in het midden BMX-ster Tori Van Der Perre, tijdens de Jeugd Olympische Spelen in Singapore vorig jaar. De Belgische volleybalploeg won er een gouden medaille. FOTO BAS BOGAERTS